

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Varia Collegia. XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

CAPVT XVI.

His Societas difficultatib. opera Ignatij, & laborib. expedita, feliciter in dies procedebat, & numero & fructu, & nouis semper collegijs augebatur. Nam præter Collegiũ Barcinonense, quod à pijs quibusdam uiris propter D. Araoz, aliquandiu in ea vrbe commorãtem, fuit inchoatũ: præter Bononiense: quod anno 1546. initium accepit: Cæsaraugustam nostri anno 1547. accersiti sunt à primarijs quibusdam uiris, in primisque à Ioanne Gõzales, Regni Aragoniæ Cõseruatore. Illi verò, quæ pietatis opera Societas suo ex instituto administrare solet, in ijs se exercere, & ciuitatem opibus, nobilitate, & autoritate præstantem, ad omnem virtutem commouere instituerunt, multaque vt suo loco dicam, passi sunt. Quamobrem Ignatius, vt crescentem suam familiam cõmunicata cum alijs cura melius gubernaret, & Societatem in ordinem certũ paulatim redigeret, Collegia in Hispania partiri, Prouinciasque designare cõstituit: & magistrum Simonem, quem

quem à principio nostris omnibus in Lusitania præfecerat, eo in Regno Prouincialem Præpositum esse voluit: in reliqua Hispania D. Antoniũ Araoz. Qua in Prouincia, hoc ipso penè tempore, Collegium Salmanticæ est inchoatum, quod tenue quidem principium habuit (vt reliqua ferè) sed progressus felices, Nam Franciscus Mendoza, Episcopus tunc Coriensis, ac S. R. E. Cardinalis, Ignatij vita, & nostrorum hominum fructu commotus, in Academia illa Collegium nobis ædificare constituit: quod etsi varijs occupationibus impeditus distulit primum, deinde etiam morte interceptus non perfecit, eius tamen voluntatem tunc complexus Ignatius, D. Michaëlẽ Torrensem, paulò antè in Hispaniam missum, cum duobus socijs Salmanticam anno 1548. ire iussit. Vbi in perangusta domo, eaque conducta habitare primum cœpit, & ciuium atque scholasticorum iuuenum animos, ad pietatem tum factis, tum verbis excitare. Tam multa autem à principio, ea in ciuitate de nobis iactata, per viros etiam doctrina, ac religionis professione insignes, publicè ac priuatim, in sermonibus, & in concionibus disseminata

nata

nata sunt, ut nostrum nomen suspectum
vulgo esset, & inuisum: & non modo
infimi homines, qui aliorum fere opi-
nionem ducuntur, sed viri etiam, vel
nobilitate, vel literis, & rerum usu, atque
autoritate praestantes, à nostrorum ho-
minum consuetudine abhorrent, &
perspicua etiam, atque honesta in su-
spicionem vocarent. Sed eorum, qui
eo tempore aduersari nobis sunt, dux
omnium fuit & princeps, vir quidam
tum religionis professione, tum sapi-
entiae laude clausus, Episcopatusque
depositi admiratione venerabilis. Qui
ut se canem acrem, ac vigilantem Do-
minico praeberet gregi, ad latrare eos
coepit, quos lupos arbitrabatur, no-
strumque institutum grauius infe-
ctari: cuius auctoritatem multi, ac iu-
diciū sequebantur. Verum, procedē-
te tempore, emerfit veritas, omnisque
falsus rumor celeriter (ut solet) defluxit,
& nostrorum patrum vita, atque ope-
ribus, & Francisci Stradae maxime
concionibus, oblequendi omnis licen-
tia compressa est. Atque ita exagitatio
illa, Societatis cognitio creuit, ut
nostri, qui intacti si fuissent, & quieti,
diu fortè in tenebris latuissent, exa-
gitati, in cognitionem hominum
breui

breui venerint, & magnopere ciuitatem illam commouerint. Nam præter eos, qui nostrorum opera & consilio sacrarum Religionum instituta, in nobilissima Academia secuti sunt (quorum magnus est numerus) huic Collegio potissimum, & Complutensi, propagationem nostræ Societatis in Hispania, acceptam ferre debemus.

MAGISTRI GENERALIS ORDINIS Prædicatorum de Societate publicum testimonium.

CAPVT XVII.

Sed illud minimè prætereundum videtur, quod occasione huius Collegij factum est. Nam cum vir grauissimus, atque doctissimus Franciscus Romæus, Ordinis Prædicatorum Magister Generalis, ex sua familia in Ecclesia Christi sanctitate, doctrina, numero, fructuq; clarissima, esse aliquot intellexisset, qui Salmanticæ nostri instituti ignoratione homines publicè hortarentur, vt suspectam haberent nouitatem, ac nostros vitarent, eos vt errore liberaret, omnesq; qui ad eius obedientiam pertinebant, cautiore redderet; patètes literas Ignatio dedit, qui